

Asfințitul colorează cerul în portocaliu și roșu-aprins.

— Mai e mult? Mi-e foame, se vaită Castorul.

— Nici mult, nici puțin, răspunde Ursul.

— Mi-e sete și una-două trebuie să merg la baie, se plânge Castorul.

— Una-i una și două-s mai multe, glumește Ursul.

Ursul conduce. În spate, remorca se clatină într-o parte și într-alta.

Ursului îi place momentul acesta din zi, când lumina scade și încep să se vadă stelele și licuricii.

Deodată îl aude pe Castor strigând:
— Oprește, oprește, că ne ciocnim!
Ursul frânează la timp.
În fața lor se înalță un zid de cărămizi care
blochează drumul. Cei doi inspectează
zidul de sus în jos. Ursul îl atinge.
E rece și tare ca pietrele de râu.

